

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **A. K.**, zast. Mgr. Radkou Dohnalovou, advokátkou se sídlem v Táboře, Převrátiská 330, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2007, č. j. OAM-1-222/VL-20-19-2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 10. 2007, č. j. 60 Az 28/2007 - 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokátky Mgr. Radky Dohnalové **se určuje** částkou 10 915 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce jako stěžovatel brojí včas podanou kasační stížností proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného, jímž byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) v rozhodné době účinného zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), protože neuvedl žádnou skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a zákona o azylu. Rozsudek krajského soudu pak vycházel z toho, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutečného stavu věci, v souladu se zákonem a bylo přesvědčivě odůvodněno.

Po shledání přípustnosti kasační stížnosti podle § 104 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), se Nejvyšší správní soud dále zabýval tím, je-li kasační stížnost přijatelná (§ 104a s. ř. s.), tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle uvedeného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu zdejší soud pro stručnost odkazuje např. na svoje usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikováno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 933/2006.

V projednávané věci konstatuje Nejvyšší správní soud, že stěžovatel argumentuje kasačními důvody zakotvenými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s.

Stěžovatelovy námitky ve smyslu písm. a) citovaného ustanovení spočívají v tom, že stěžovatel ve správním řízení důvody podle § 12 zákona o azylu uváděl. V domovině byl vystaven problémům kvůli tomu, že lidé z nedaleké vesnice napadli stěžovatelova otce a další příbuzné, některé z nich dokonce usmrtili (z kasační stížnosti plyne, že mrtev je stěžovatelův otec i matka, z doplnění kasační stížnosti již však toto nevyplývá). Útočníci chtěli usurpovat půdu, která patřila do majetku stěžovatelova otce. Otec se sice obrátil na státní orgány s žádostí o pomoc, ale bezúspěšně. Stěžovatel z toho usuzuje, že pomoc ze strany státu je neúčinná, a tak se o ni ani nepokoušel žádat. Nelze mu to klást k tíži právě kvůli tomu, že v zemi stěžovatelova původu se nelze dost dobře účinné ochrany domoci. Ve své vlasti byl stěžovatel vystaven pronásledování pro svou příslušnost k sociální skupině, a to jako člen rodiny, jejíž otec vlastnil půdu. Z tohoto důvodu byl vystaven pronásledování. Uvedenou sociální skupinu přitom stěžovatel považuje za dostatečně kompaktní, identifikovatelnou a mající natolik charakteristické rysy, že má být jako sociální skupina skutečně posouzena. Krom toho stěžovateli svědčí i § 14a zákona o azylu. Do vlasti se vrátit nemůže, neboť by tam byl vystaven pronásledování a bylo by ohroženo jeho právo na život. Toto právo je přitom garantováno mezinárodními úmluvami o lidských právech. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva pak plyne povinnost státu zdržet se vyhoštění cizince do země, kde by byl ohrožen jeho život. Vzhledem k tomu, že tvrdil tyto okolnosti (podřaditelné pod § 12 či § 14a zákona o azylu) již v řízení před správním orgánem, neměla být jeho žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

Podle písm. b) výše uvedeného ustanovení namítá stěžovatel, že bylo vycházeno z nesprávně zjištěného skutkového stavu a skutková zjištění jsou v rozporu se spisem. Z příložených zpráv sice plyne, že Ghana je považována za zemi s relativně dobrým stavem individuálních náboženských i politických práv, nicméně rovněž je v nich uvedeno, že úroveň policie je nevalná a že v ní bují korupce. Přístup úředníků bývá laxní a soudy jsou pomalé.

Ve smyslu písm. d) shora uvedeného ustanovení namítá stěžovatel, že se soud v napadeném rozsudku nedostatečně vyrovnal se žalobními body. Zejména k tvrzenému porušení § 3 správního řádu se soud nevyjádřil vůbec. Odůvodnění rozsudku spočívá toliko v popisu procesního postupu, konstatování spisu, zákonných ustanovení a citaci vyjádření žalovaného, samotné jádro odůvodnění lze nalézt jen v krátkém odstavci. To však považuje stěžovatel za nedostatečné. Pokud by snad soud měl za to, že žaloba není projednatelná, měl stěžovatele vyzvat k doplnění.

Z uvedených důvodů navrhuje stěžovatel napadený rozsudek zrušit a vrátit věc Krajskému soudu v Ostravě k dalšímu řízení.

Na námitky obsažené v kasační stížnosti dává dostatečnou odpověď dosavadní judikatura správních soudů. Pokud stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí, je třeba poukázat na obecně formulované žalobní body. S touto otázkou se Nejvyšší správní soud vypořádal např. ve svém rozsudku ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004 - 41, www.nssoud.cz, který se vztahuje k soudnímu přezkumu nekonkretizovaných žalobních námitek. Z něj plyne, že v situaci, kdy žalobce namítal některá pochybení jen v obecné rovině, krajský soud nepochybil, pokud procesní postup žalovaného v řízení přezkoumal obecně ve vztahu k obsahu správního spisu a neshledal v postupu žalovaného pochybení.

Nejvyšší správní soud dále připomíná, že žádost stěžovatele byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2004, č. j. 1 Azs 45/2004 - 47, www.nssoud.cz, plyne, že pokud z žádosti o udělení azylu, z protokolu o pohovoru ani z žádné jiné písemnosti nevyplynulo, že by žadatel tvrdil některý z důvodů pro udělení azylu, Ministerstvu vnitra nevznikla povinnost provádět dokazování ohledně existence některého z azylových důvodů taxativně vypočtených v § 12 zákona o azylu. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publ. pod č. 181/2004 Sb. NSS, pak plyne, že správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. Uvedenou judikaturu lze vztáhnout i na řízení o udělení mezinárodní ochrany (azylu, resp. doplňkové ochrany). Ve zde posuzovaném případě tak jsou liché i námitky podle písm. b) výše uvedeného ustanovení. Nelze totiž brojit proti dokazování ve správním řízení ve chvíli, kdy toto vůbec nemusí být prováděno. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany totiž žadatel skutečně žádné azylově relevantní skutečnosti neuváděl. V ní uvedl pouze to, že on sám nikdy neměl problémy. Napaden byl jenom otec stěžovatele (ze žádosti ani z pohovoru přitom neplyne, že by otec byl zabit) a další příbuzní – a to ze strany vesničanů, kteří usilovali o půdu, která patřila stěžovateli otci. Na základě toho dostal stěžovatel strach a aniž by se obrátil na státní orgány, utekl. Se státními orgány v Ghaně přitom on sám nikdy neměl žádné potíže. Z uvedeného je patrné, že z domoviny stěžovatel utekl kvůli tomu, že měl strach z napadení ze strany soukromých osob. Potíže se soukromými osobami ovšem nejsou azylově směřodonné. Touto otázkou se již Nejvyšší správní soud mnohokrát zabýval (i ve vztahu k tvrzené nedostatečné ochraně ze strany státních orgánů), viz např. rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 4 Azs 25/2003 - 80, rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36, a rozsudek ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, všechny dostupné na www.nssoud.cz. Pokud jde o definici sociální skupiny, jejíž členové mohou mít odůvodněný strach z pronásledování z azylově relevantních důvodů, pak je třeba opět odkázat na judikaturu zdejšího soudu – viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2004, č. j. 5 Azs 187/2004 - 49, publ. pod č. 401/2004 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 63/2004 - 60, publ. pod č. 364/2004 Sb. NSS. Příbuzní vlastníků půdy, kam se stěžovatel řadí, takovou sociální skupinou nejsou. Přisvědčit tak nelze ani kasačním námitkám ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupcem advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátce za dva úkony právní služby – převzetí a příprava zastoupení včetně první porady s klientem ze dne 9. 4. 2008 a písemné podání soudu týkající se věci samé ze dne 30. 4. 2008 (doplnění kasační stížnosti) – částkou 2x 2 100 Kč a 2x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu; celkem tedy 4 800 Kč. Advokátka rovněž požádala o cestovné v souvislosti s cestou ze sídla své kanceláře v Táboře do Ostravy, kde byl u tamního krajského soudu veden soudní spis, do něhož nahlédla dne 11. 4. 2008. Ačkoliv nahlížení do soudního spisu není samostatným úkonem podle advokátního tarifu, je v situaci, kdy proběhla první rada s klientem potřebná pro přiznání úkonu převzetí a příprava zastoupení, podřaditelné právě pod tento úkon. Je třeba totiž říci, že v daném případě, kdy se jedná o problematiku soudního řízení ve věci mezinárodní ochrany a stěžovatel je cizinec, je nahlédnutí do spisu potřebné pro obeznámení se s případem. Náhrada cestovních výdajů související s nahlédnutím do spisu se tak v dané situaci přiznává. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu se cestovní výdaje řídí právními předpisy o cestovních náhradách. Těmi je třeba rozumět zejm. § 157 odst. 4, § 158 odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, a vyhlášku č. 357/2007 Sb., kterou se pro účely poskytování cestovních náhrad mění sazba základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stanoví průměrná cena pohonných hmot. Advokátčin automobil tovární značky Peugeot 106, registrační značky 2C3 1403 má dle údajů v technickém průkazu průměrnou spotřebu při kombinované jízdě 6,2 l bezolovnatého benzinu 95 oktanů na 100 km. Cesta z Tábora do Ostravy a zpět měří 684 km, čas strávený na cestě činil 10 hodin. Náhrada za pohonné hmoty se tedy vypočítá dle vzorce $6,2 \times 6,84 \times 30,90 \text{ Kč} = 1310,41 \text{ Kč}$. Náhrada za použití automobilu pak podle vzorce $684 \times 4,10 \text{ Kč} = 2804,40 \text{ Kč}$. Náhrada za pohonné hmoty a použití vozu po zaokrouhlení na celé koruny směrem nahoru činí 4115 Kč. Konečně advokátce přísluší náhrada za promeškaný čas podle § 14 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 100 Kč za každou započatou půlhodinu ($20 \times 100 \text{ Kč} = 2000 \text{ Kč}$). Ustanovenému zástupci se tedy přiznává odměna v celkové výši 10 915 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. července 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu